

Predikan i Kindaholms församling 2017 av Tobias Bäckström

11 sönd. efter tref.

”Tro och liv”

Jer 1:10-17

Jak 1:22-25

Matt 23:1-12

Ps: 253, 669, 711, 292, 7

Den svenska politiken befinner sig i kris. Medieakademin gör varje år en förtroendebarmeter där man mäter folks förtroende för olika institutioner. Och där hamnar de politiska partierna i botten, dessutom befinner de sig i en sjunkande trend. Och jag vill mena att det är ett problem att vi har så lågt förtroende för de som vi trots allt, själva har valt.

Att man i desperation avsätter partiledare och möblerar om i styrelser löser inte det bakomliggande problemet. Snarare gör man det för lätt för sig när man ägnar sig åt att bekämpa symptom istället för sjukdomen.

Om jag ska försöka mig på att göra en analys över hur det har blivit så här skulle jag säga att i politiken har ytan blivit viktigare än innehållet. Man är mer inriktad på att titta på tillfälliga kantringar i opinionsvinden än att konsekvent stå för en linje som man är övertygad om. Man gör olika utspel i syfte att folk ska lägga märke till dem. När man blir intervjuad serverar man färdiga svar istället för att svara på frågorna som de faktiskt får. Och det som sägs vid ett tillfälle gäller plötsligt inte vid ett annat. Man säger ett men gör ett annat, som Jesus sa om fariséerna, det ledande partiet på den tiden. Många politiker saknar därmed trovärdighet hos vanligt folk, även om man naturligtvis inte ska dra alla över en kam.

Ja, jag tror att politiker i alla färger skulle behöva lyssna till vad Jesus har att säga i dagens evangelium. Men nu är ju detta en predikan och en sådan ska ju handla om *oss* som sitter här. Hur är det med oss? Lever vi som vi tror och lär? Stämmer utsida och insida överens? Eller försöker vi upprätthålla en fasad för att dölja vårt verkliga jag? Är vi trovärdiga? Om det nu inte är så, var ska man då börja för att få ihop tro och liv?

Jag tror att det är viktigt att börja med att ställa sig frågan: vem är jag? Att gå inifrån och ut så att säga. Det är inte det som finns på utsidan eller det som jag presterar som definierar det som jag är, det ligger djupare än så.

Så: vem är du då? Ja, du är ett Guds barn. Du är skapad av honom, skapad till att vara Guds avbild. Du är inte perfekt utan fallen i synd, men Jesus har kommit för att frälsa dig och vinna dig tillbaka till Gud. Genom dopet har vi alla blivit upptagna i kyrkan och Guds gemenskap. Det är detta som är din identitet. Det som du får bottna i och utgå ifrån. Oavsett vad du gör och vad som händer förändras inte detta faktum.

Det betyder inte att handlingar saknar betydelse. Aposteln Jakob uppmanar ju oss att bli ordets *görare*, inte bara dess hörare. Och Jesus säger att vi ska *göra* som fariséerna *lär ut* även om vi inte ska följa deras exempel. Så hur vi handlar, vad vi gör, är inte oviktigt.

Men våra handlingar ska utgå från de vi är, att vi är Guds barn. Handling och bön må bli ett, sjunger vi i psalmen snart, vår inre tro och våra yttre handlingar ska stämma överens.

Jesus talar om fariséerna att de band ihop tunga bördor som de lade på människornas axlar. De betyder att de förväntade sig att andra människor skulle vara lika perfekta som de själva tyckte att de var. Och när mina handlingar går ut på att hålla skenet uppe, då blir de en tung börda. Man hamnar där om det är mina yttre gärningar som definierar vem jag är, istället för att jag är Guds barn, tron som jag har i mitt inre.

Det är viktigare att tjäna andra än att upphöja sig själv, avslutar Jesus dagens evangelium. Det var ord som Jesus själv gjorde till handling. Han var den som levde som han lärde. Han kom till vår värld, inte för att upphöja sig utan för att tjäna oss och ge sitt liv för oss. Och han visade därmed en väg för oss. Den som är störst bland er ska vara de andras tjänare, sa han. Att vara tjänare betyder att man *bär* andras bördor snarare än att man lägger på bördor på andra.

Men för att kunna gå den vägen måste vi alltså böttna i vilka vi är, skapade till Guds avbild och genom dopet upptagen till hans barn. Det är därför vi är här på denna mässa idag. För att som barn ta emot det liv som Gud vill ge oss. Det är bara den som tagit emot som kan ge ut. Här får vi vara utan krav på att prestera, här är det vår inre tro som är det viktiga. Tro och liv, handling och bön får smälta ihop till ett.